Як ніч насувається туча
І млою небо окрива,
Гуркоче грім, а буря злюча
Дуби з корінням вирива,
Здіймає, гонить хвилі гори
На почорнілім, лютім морі;
Реве, і стогне, і рида,
І човна бідного гойда
Понад безоднею хисткою...
Пловець, погинеш в боротьбі!
Куди й боротися тобі
З тією силою сліпою? —
Не одного борця вона
Уже поринула до дна!

Під завірюху і негоду
Серед буяння в світі зла
Чи не піти в свою господу,
Чи не зложити й нам весла?
Замовкнути серденько од миру
Й наладнувати свою ліру
Для власних мук, для власних сліз,
Для тайних з-за кутка погріз, —
Бо там на шарварку людському,
Де брат на брата точить ніж,
Де повселюдно йде рабіж,
Там не чутно буде нікому,
Серед гармидеру й турбот, —
Моїх пісень, моїх скорбот.

Ні, тричі ні! Хай краще струни
Порве мій стогін навісний!
Коли кругом в дочасні труни
Борців лягає гурт тісний,

Коли юнацька сила в'яне,
А там сміється щось погане, —
Не про кохання, не про рай,
Поспівче, голосно співай!
Але розваж словами брата,
Що й не виходить із заліз;
Скропи росою твоїх сліз
Криваві рани, що від ката,
Й душі замученій, слабій
Одвагу піснею навій.

Не бійся вражої наруги;
З святим вогнем лини туди,
Де панування скрути, туги
Та віковічної біди...
Співай, ридай і будь готовий
Замість лаврового терновий
Вінець узяти на чоло;
Нехай роздавить тебе зло, —
Але що смерть?.. Хвилинна страта,
А далі — слава голосна...
Той умирати, певно, зна,
Хто зна любити своего брата, —
І за таку тільки любов,
Співець, ти жити будеш знов!

(1882)